

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu al beat Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment del deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor; digneu-vos atorgar la canonització del beat Josepmaria, i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

Aquest Full Informatiu es distribueix gratuïtament. Aquells que vulguin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els donatius a:

Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants, mitjançant gir postal o bé transferència al c/c. número 182-4017-57-18820005 del Banco Bilbao Vizcaya, Agència Urbana del carrer Diego de León, 16, 28006 Madrid.

Agraïrem als nostres lectors que ens remetin els noms i adreces de les persones a les quals es pensi que els agradaria rebre aquest Full Informatiu o estampes amb la pregària.

Aquest Full Informatiu es publica amb l'aprovació de la Congregació per a les Causes dels Sants

Prelatura de l'Opus Dei
Oficina per a les Causes dels Sants
Diego de León 14
28006 Madrid
e-mail: ocs@opusdei.es
Oficina d'informació de la Prelatura de l'Opus Dei a Catalunya.
Passeig de la Bonanova, 77
08017 Barcelona.
barcelona@opusdei.org
Dep. Leg.: B. 6.592-1988
Impremta: Litoplex Indústria Gràfica sa

El beat
**JOSEPMARIA
ESCRIVÀ**

Fundador
de l'Opus Dei

LA VIDA

Com va viure el beat Josepmaria els seus anys jubilaris

ENCONTRES

Als barris pobres de Kinshasa

DOCUMENTS

Un vídeo sobre la devoció al beat Josepmaria

Full Informatiu

Núm. 23

Any XXIII - 1r semestre - juny de 2000

No tingueu por, obriu les portes a Crist

SUMARI

LA VIDA

El beat Josepmaria i el Jubileu

pàg. 3

DOCUMENTALS

"És qüestió de fe"

pàg. 6

LLIBRES

Una biografia íntima

pàg. 11

ELS SEUS ENSENYAMENTS

La conversió dels fills de Déu

pàg. 14

ENCONTRES

"Tradicció i desenvolupament no es contradueixen"

pàg. 16

FAVORS

Torna a la fe

pàg. 20

HO HA DIT...

Giovanni Trapattoni: Escrivà i l'esport

pàg. 23

Es pot trobar més informació sobre el beat Josepmaria i l'Opus Dei a l'adreça d'internet www.opusdei.org. També és possible subscriure's al servei gratuït de notícies via e-mail.

Portada: Jubileu 2000, obertura de la Porta Santa

Qui és el beat Josepmaria Escrivà

El beat Josepmaria Escrivà de Balaguer nasqué a Barbastre (Espanya) el 9 de gener de 1902. Rebé l'ordenació sacerdotal a Saragossa el 28 de març de 1925. El 2 d'octubre de 1928, a Madrid, fundà per inspiració divina l'Opus Dei, que ha obert als fidels un nou camí de santificació enmig del món, a través de l'exercici del treball professional ordinari i en l'acompliment dels propis deures personals, familiars i socials. El 14 de febrer de 1930, el beat Josepmaria va entendre, amb la gràcia de Déu, que l'Opus Dei havia de desenvolupar també el seu apostolat entre les dones; i el 14 de febrer de 1943 fundà la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei. L'Opus Dei rebé l'aprovació definitiva de la Santa Seu el 16 de juny de 1950; i el 28 de novembre de 1982 fou erigit com a Prelatura personal, que era la forma jurídica desitjada i prevista pel beat Josepmaria Escrivà. Quan va retre la seva ànima a Déu, l'Opus Dei estava ja estès pels cinc continents i comptava amb més de 60.000 membres de 80 nacionalitats, al servei de l'Església, amb el mateix esperit de plena unió i veneració al Papa i als Bisbes, que va viure sempre el beat Josepmaria Escrivà.

La Santa Missa era l'arrel i el centre de la seva vida interior. El sentit pregon de la seva filiació divina el duia a cercar en tot la identificació més completa amb Jesucrist, a tenir una devoció tendra i forta a la Mare de Déu i a Sant Josep, a un tracte habitual i confiat amb els Sants Àngels Custodis, i a ésser sembrador de pau i alegria per tots els camins de la terra. Havia ofert la seva vida, repetides vegades, per l'Església i pel Pontífex Romà. El Senyor acollí aquest oferiment i lliurà santament la seva ànima a Déu, a Roma, el 26 de juny de 1975, a la seva cambra de treball.

El seu cos reposa a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau —viale Bruno Buozzi 75, Roma—, acompanyat contínuament per l'oració i per l'agraïment de les seves filles i dels seus fills i de persones incomputables que s'han apropiat a Déu atretes per l'exemple i els ensenyaments del Fundador de l'Opus Dei. La seva causa de canonització fou instruïda a Roma el 19 de febrer de 1981. El Sant Pare Joan Pau II declarà el 9 d'abril de 1990 l'heroicitat de les seves virtuts cristianes, i el 6 de juliol de 1991 decretà el caràcter miraculós d'una curació atribuïda a la seva intercessió. El Fundador de l'Opus Dei va ser beatificat per S.S. Joan Pau II, a Roma, el 17 de maig de 1992.

El beat Josepmaria i el Jubileu

Records de Mons. Javier Echevarría sobre els quatre anys jubilars a la vida del beat Josepmaria

Quatre foren els anys jubilars que se celebren en la vida del beat Josepmaria: 1925, 1933, 1950 i 1975. El primer coincidí amb la seva ordenació sacerdotal, que tingué lloc el 28 de març de 1925. El segon, al 1933, el va passar a Madrid, sense possibilitat de viatjar en peregrinació a

fer la teua "romeria", "videre Petrum", per a veure a Pere. A Isidoro, en aquella ocasió, li va fer uns quants encàrrecs, com el de comprar una talla de Sant Pere assegut, el més gran possible. Isidoro l'adquirirà i la portarà amb ell, beneïda pel Papa, de tornada a Espanya.

Roma per la seva mancança de mitjans econòmics. Dues notes, però, apareixen als seus *Apunts íntims* que testimonien la seva disposició anímica.

El dia 5 de gener de 1933, vigília de l'Epifania, va escriure: *Quant espero del meu Déu, en aquest Any Sant!* I més endavant, el 18 d'abril, amb motiu dels misteris pasquals que el Jubileu commemorava, llegim: *Agraeixo al meu Pare el compungiment que em va fer sentir la nit del dijous sant al divendres, que vaig passar a Santa Isabel. I després... no mereixo, Déu meu —meu!—, aquella alegria que vas posar al meu cor!*

UNA TALLA DE SANT PERE

En canvi, Isidoro Zorzano, un dels primers fidels de l'Opus Dei, va poder viatjar a Roma per aquella raó. Treballava com a enginyer a Màlaga. El beat Josepmaria havia escrit a Camí: *Catòlic, Apostòlic, Romà!* —*M'agrada que siguis molt romà. I que tinguis desitjos de*

M'AGRADA QUE SIGUIS MOLT ROMÀ

Els que estàvem al seu costat els anys 1950 i 1975 podem donar fe de la veneració que el beat Josepmaria sentí sempre per les indulgències, que es mostrava en aquells moments encara més viva: en ambdues ocasions es va afanyar el mateix matí del primer dia de l'any jubilar a visitar, amb alguns dels seus fills, les basíliques romanes per a obtenir la indulgència. I després recorregué de nou molts altres cops aquell mateix itinerari, amb l'esperit penitent. Cridava l'atenció la seva pietat mentre resava, i la seva manera de viure la comunió dels sants.

L'estiu de 1950 vaig passar unes setmanes a Castelgandolfo amb altres membres de l'Opus Dei. El beat Josepmaria venia des de Roma a veure'ns amb molta freqüència. D'aquella temporada recordo l'afecte amb el qual ens parlava del Papa. Es llevava i anava amb il·lusió a la carretera per acompanyar en l'oració i en l'afecte filial Pius XII, que tornava

de Roma a Castelgandolfo, després de les audiències amb motiu de l'Any Sant.

En aquella ocasió em suggerí que, abans de tornar a Espanya, m'estigués dos dies a Roma per guanyar el Jubileu i visitar les quatre Basíliques. Em demanà que resés amb molta fe, especialment a Sant Pere, sentint-me molt unit al Papa, per així incrementar la santedat dels que formen part de l'Església i augmentar arreu les conversions. Volia que aquelles passejades no fossin turisme, sinó oració i formació espiritual: així ho aconsellava a tots aquells amb qui tractava.

Com a bon Pastor, urgí als fidels de l'Opus Dei que durant l'Any Sant redoblessin els seus esforços per apropar moltes ànimes al sagrament de la Penitència; i animà als sacerdots a gastar joiosament les seves millors energies, moltes hores cada dia, administrant-lo amb generositat. No puc passar per alt el seu èmfasi sacerdotal, puix que personalment s'encarregà de moure als sacerdots de l'Opus Dei per tal que fessin aquell servei amb total disponibilitat.

ALEGRIA I ESPERANÇA

Impressionava la seva alegria davant el do de la indulgència jubilar, manifestació de la misericòrdia paterna de Déu, que purifica als seus fills de tota màcula i els regenera a una vida nova. En les seves xerrades familiars, en les converses amb aquells que anaven a Roma a rebre els seus consells, en la seva correspondència amb multitud d'ànimes es reflecteix la ferma creença que l'Any Sant és un temps especial de gràcia i, per tant, una ocasió esplèndida per a començar de nou el nostre camí espiritual.

Juntament amb l'alegria, l'esperança era la virtut a la qual convidava amb més força a tots aquells que l'escoltaven. El gener de 1950, en unes cartes dirigides a fills seus de diversos països, els deia que si la seva lluita es feia més sincera, com a premi als seus esforços *aquest Any Sant serà fecund*. Els demanava empena en la lluita per a la santedat i en l'afany de sembrar la llavor cristiana pels camins divins de la terra. *Tot arbre bo dóna fruits bons, i tot arbre dolent dóna fruits dolents. Un arbre bo no pot donar fruits dolents, ni un arbre dolent*

Roma, 1 d'abril de 1933.
Pius XI, en cadira portàtil,
a la Basílica de Sant Pere.

Roma, 24 de desembre de 1949.
Pius XII, després d'obrir la Porta Santa,
s'agenolla al llindar abans d'entrar
a la Basílica de Sant Pere.

Roma,
26 de desembre de 1974.
Pau VI a la Basílica,
davant de la Porta Santa.

donar-ne de bons. (Mt 7, 17-18). Ningú no dóna allò que no té. El cristià és fecund només si lluita de veritat per a obtenir la santedat.

La realitat de les indulgències està íntimament relacionada amb la doctrina del Cos Místic: del bé d'un membre sa de l'Església es desprenen beneficis espirituals per a tots els altres. Així escrivia el beat Josepmaria el desembre de 1931: *Quan una ànima d'un nen fa evidents al Senyor els seus desitjos d'indult, ha d'estar segura que aviat veurà acomplerts aquests desitjos: Jesús arrencarà de l'ànima la cua immunda, que arrossega per les seves misèries passades: treurà el pes mort, restes de totes les impureses, que el fa enganxar-se al terra: llençarà lluny del nen tota la càrrega terrenal del seu cor, per tal que pugui fins a la majestat de Déu, a fondre's en la flamarada viva d'Amor que és Ell.* I uns dies després continuava amb aquesta petició al Senyor: *Jo vull que Jesús m'indulti... del tot. Que totes les ànimes beneïdes del purgatori, purificades en menys d'un segon, pugin a gaudir del nostre Déu.*

El fundador de l'Opus Dei insistia, una vegada i una altra, durant l'Any Sant, en què el Senyor, en aquells moments de gràcia, s'aboca a derramar la seva misericòrdia damunt de cada cristià, però és necessària la nostra correspondència. Així, a finals de novembre de 1974, propera ja la iniciació del Jubileu de l'any 1975, en una reunió familiar a Roma deia: *Arriba l'Any Sant. No serà sant si no preguem molt, cada dia més.*

Pocs dies després, enviava una carta a totes les seves filles i fills en la qual els exhortava a respondre generosament a aquella crida divina que és el Jubileu: *Desitjo que en aquest Any Sant que comencem —el qual exigeix de nosaltres més oració i santedat personal—,*

el Senyor us ompli de les seves gràcies, i la seva Santíssima Mare Maria, Mare Nostra, amb Sant Josep, Nostre Pare i Senyor, us acompanyin cada instant amb la seva intercessió omnipotent.

COMENÇAR I RECOMENÇAR

El 1975, el beat Josepmaria celebrava, a més a més, el seu Jubileu sacerdotal: 50 anys havien transcorregut des que, el 28 de març de 1925, rebés l'ordenació sacerdotal a Saragossa.

El 2 de març, vigília d'aquell aniversari, feia la seva oració en veu alta davant d'un grup de fills seus. Ens deia: *després de cinquanta anys, estic com un nen que balboteja. Estic començant, recomençant, cada dia. I així fins a la fi dels dies que em restin: sempre recomençant. El Senyor ho vol així, per tal que no hi hagi motius de supèrbia en cap de nosaltres, ni de nècia vanitat. Hem d'estar atents a Ell, als seus llavis: amb l'orella posada, amb la voluntat tensa, disposada a seguir les divines inspiracions. (...) Senyor, gràcies per tot. Moltíssimes gràcies! Te les he donades; habitualment te les he donades. Abans de repetir aquest crit litúrgic —"gratias tibi, Deus, gratias tibi!"—, t'ho venia dient amb el cor.*

Sempre, amb ocasió dels anys jubilars; el Senyor escoltà les seves pregàries i les omplí de fruits: el 1925, el beat Josepmaria rebé l'ordenació sacerdotal; el 1933, la seva tasca apostòlica s'estengué considerablement; el 1950, el 16 de juny, la Sant Seu atorgà la seva aprovació a l'Opus Dei; el 1975, Déu acollí la seva ànima, per sempre, a la glòria del Cel.

+ Javier Echevarría
Prelat de l'Opus Dei

“És qüestió de fe”

La devoció al beat Josepmaria

Es documentals s'han de veure en vídeo, no llegir-los. No obstant, en aquest cas es pot fer una excepció, donat que el darrer programa d'Alberto Michelini no perd res de la seva extraordinària frescor quan es llegeix el seu contingut imprès al paper. A més, la seva lectura permet captar millor les històries senzilles i profundes que explica el documental: encontres personals, de tu a tu, entre un beat i gent molt diversa dels cinc continents que han après i “obtingut” molt de Josepmaria Escrivà. En la varietat dels testimonis i situacions personals s'entreveu, com a denominador comú, una profunda sintonia amb els ensenyaments del beat. El programa fou retransmès per primer cop pel primer canal de la RAI, Radiotelevisione Italiana, el 27 de juny de 1999. Es reproduïxen a continuació alguns dels testimonis recollits al vídeo.

UN FÍSIC MOSCOVITA

Crida l'atenció que allà on el materialisme ateu havia intentat desarrellar Déu del cor de l'home, el “materialisme” cristià, com el defineix Josepmaria Escrivà, hagi arribat a ser entès en tota la seva profunditat.

Yuri Antonovich Simonov és professor de Física teòrica i Director del laboratori de física nuclear de l'Institut ITEP de Moscou. Es va batejar després d'haver trobat el missatge del beat.

Un aspecte important dels ensenyaments de Josepmaria Escrivà és la crida a la humilitat i a la concòrdia. En oposició a algunes tendències del cristianisme Josepmaria Escrivà, que a la guerra civil espanyola va patir en la seva persona i va veure morir molta gent, fa un crida a la pau. Ens diu: “s'ha d'unir, s'ha de comprendre, s'ha de disculpar. No alcis mai una creu només per a recordar que uns han matat a d'altres. Seria l'estendard del dimoni.”

Tots hem d'arribar a la pau. Aquest desig d'unir la gent sota l'emparament de la Creu em sembla molt important especialment avui, especialment al nostre país. Moltes vegades he donat gràcies a Déu que al nostre país no s'hagi produït alguna cosa similar al que succeí a Iugoslàvia. Pot ser conseqüència de l'actitud cristiana de gent que ha sofert molt; pot ser fruit de l'oració dels Sants, de l'oració del beat Josepmaria per nosaltres i, naturalment, de l'oració de la Mare de Déu. Ens hem salvat de coses terribles.

Yuri Antonovich Simonov

UN POETA RUS

A Moscou, a finals dels anys vuitanta, l'única literatura religiosa que circulava, amb grans riscos per a qui la posseïa, eren còpies en paper carbó de manuscrits mecanografiats. La primera còpia

era la més cara.

Entre aquests “samizdat” circulava també “Camí”.

Alexander Ivanovich Zorin, poeta, membre de la Unió d'escriptors des de 1979, cristià ortodox, va trobar en aquells anys a “Camí” —llibre del qual només aconseguí una quarta còpia— una valuosa font d'inspi-

ració poètica.

Escrivà ens diu que la nostra vida pot ser santa. Per a mi fou important sentir a dir a Escrivà que es pot trobar Déu a la professió. Al nostre país molta gent pensa que la professió és un jou, unes cadenes de les quals no et pots alliberar.

Però Escrivà ens diu que la professió pot ser com una revelació de Déu a cada home. Feia temps que ho sentia així, però Escrivà ho havia formulat de forma més precisa. Després, em vaig adonar que el meu encontre amb Déu es produeix aquí, assegut, al costat del meu escriptori. El poeta prega amb la seva poesia, el poeta prega en vers. Pot semblar una blasfèmia el que ara diré, però estic segur que els sacerdots m'entendran, que el meu director espiritual m'entendrà: Déu no és menys present a la meua

taula de treball, a la meua professió, que al temple, encara que el vaig a visitar molt sovint a l'Església. Això ho he après d'Escrivà.

Alexander Ivanovich Zorin

UNA JOVE PARISENCA

D'entre els centenars de milers de joves que omplien Camp-de-Mars el matí del 27 d'agost de 1997, XII Jornada Mundial de la Joventut, una noia francesa, Aude Mircovic, havia de saludar al Papa juntament amb 69 joves més.

En aquella ocasió, va poder expressar d'una forma concreta l'amor al Papa que havia après de Josepmaria Escrivà i va agafar una bona estona la mà tremolosa de Joan Pau II.

L'exemple de Mons. Escrivà és el d'una vida dedicada completament al servei de l'Església des del principi fins a la fi. Crec recordar que

una vegada va dir als seus fills, no sé si amb aquestes paraules: “podeu dir una cosa del fundador de l'Opus Dei, i és que estimava molt el Papa”.

El que ens ensenyava era allò que ell mateix feia: pregar tots els dies pel Papa, i procurar oferir alguna cosa per ell. I totes les persones de l'Opus Dei fan el mateix arreu del món. Això és el que hem après del beat Josepmaria.

Aude Mircovic

PERÚ — CAÑETE
26 de juny,
la festa
del beat.

UN PIANISTA BRASILER

João Carlos Martin és un pianista brasiler de fama internacional, el qual, en una entrevista d'un diari, ha declarat ser un gran devot del beat Josepmaria.

A la seva intercessió deu —segons explica ell mateix— la total recuperació de la capacitat artística després

de la greu lesió que patí a Sofia, l'any 1995. Després d'un gran període de rehabilitació va poder tornar a tocar el piano, però no tenia prou resistència. Havia de fer un concert

al Carnegie Hall de Nova York, i dues setmanes abans, després d'haver pregat intensament al beat Josepmaria, va demanar a Déu un senyal.

Tinc un cadell malès a casa meua, a Miami, que mai no havia parat atenció a la meua música, ni tant sols es posa sota el piano a escoltar quan assaïjo. Però aquell dia que estava buscant una posició que pogués donar-me resistència a la mà —havia d'anar després a l'hospital per comprovar si ho havia aconseguit— el cadell va saltar damunt la banqueta i va començar a llepar-me la mà. Mai no ho havia fet abans, ni ho ha tornat a fer després. Vaig sentir que allò era un senyal. Quinze dies més tard feia el concert més important de la meua vida, al Carnegie Hall de Nova York. Actualment encara no puc fer servir bé la mà: no puc escriure, no puc menjar amb la mà dreta, però puc tocar el piano a una velocitat de

fins a vint notes per segon. I ho considero, encara que sigui una paraula grossa, un miracle a la meua vida.

João Carlos Martin

UNA FAMÍLIA ALEMANYA

Petra i Rolf Herold viuen a Forcheim, prop de Nüremberg. Són llicenciats en Física i Matemàtiques. Són casats i tenen quatre fills. Abans de conèixer el missatge de Josepmaria Escrivà —al qual arribaren mitjançant un full informatiu trobat en una església i per la lectura d'un llibre— Rolf havia estat evangèlic.

Aleshores jo estava bastant allunyada de l'Església. Quan vaig llegir el llibre de Berglar sobre el beat Josepmaria, vaig copsar el gran entusiasme del fundador de l'Opus Dei envers l'Església. Estava molt enamorat de l'Església, i m'ho va contagiar. Vaig poder dir de tot cor: "Sí a l'Església, sí al Papa". Gràcies a ell he entès com puc santificar el treball, com puc transformar el treball en pregària. No importa la mena de treball que sigui, o que sigui més o menys important, només importa l'amor i l'esforç amb el qual el faig. Ni tant sols importa que tingui èxit.

Petra Herold

Hi ha un esdeveniment a la vida del fundador, quan ensenyava a un visitant la casa central a Roma. Aquella persona li va preguntar quin dels oratoris de la casa era el seu preferit; aleshores, va obrir una finestra que donava a Viale Bruno Buozzi —un carrer molt animat—, i va dir: "aquest és l'oratori que més m'estimo, el carrer". Penso molt en aquesta anècdota quan em distrec en l'oració, o quan vaig pel carrer,

durant el temps d'espera entre una cosa i una altra, intento pensar en Déu. També al carrer, a qualsevol lloc, també les molèsties que passen i que es poden acceptar: és l'exemple que el beat Josepmaria m'ha donat, per tal d'entendre cada situació, no com allò que em separa de Déu, sinó que em condueix a Ell.

Rolf Herald

EL PINTOR XINÈS

Molts cooperadors de l'Opus Dei, la majoria dels de l'Extrem Orient, són no catòlics i no cristians. Aprecien el clima d'amistat i d'alegria que es viu als centres de l'obra.

És el cas d'en Gary Chu, pintor. El seu pare era escombriaire. La seva família, pobra i nombrosa. No va poder realitzar estudis d'art, però a l'escola, mentre els seus companys estudiaven els caràcters xinesos, Gary Chu dibuixava d'amagat. Ha fet retrats del Fundador de l'Obra. *Estic fent els retocs finals a aquesta escena de La Mare de Déu amb el Nen i un àngel jugant amb un estel. És de l'estil del període Tang.*

Encara no sóc catòlic però penso que algun dia seré batejat. Estimo Jesús, la Verge Maria i Sant Josep, i gaudeixo pintant-los. Els he pintat més de cent vegades, i els quadres són a diferents parts del món; i quan els estic pintant els parlo, els reso. Aquí, hi tinc un dels primers retrats que vaig fer del beat Josepmaria. Com que em van dir que estava adorant Déu Sagramentat, vaig pensar que l'havia de pintar concentrat, feliç i ple d'amor.

Gary Chu

UN CARDENAL NORD-AMERICÀ

L'Arquebisbe de Washington, Cardenal James Hickey, valora en particular la filiació divina, un dels aspectes cardinals del missatge de Josepmaria Escrivà. És molt devot del beat, del qual assegura haver obtingut dos importants favors.

Durant el Concili Vaticà II li havia fet una profunda impressió el debat sobre el capítol cinquè de la *Lumen gentium*, sobre la crida universal a la santedat. Però manté que només més tard, essent Arquebisbe de Washington, va entendre el que significava aquella crida, en copsar les diferents formes amb les quals els devots del beat Josepmaria la posaven en pràctica.

Tot això va fer créixer la meua estima pel beat Josepmaria, el meu interès per ell i per tot allò que fes referència a la seva persona. I així, coneixent la seva fama de santedat, i propera la seva beatificació, li vaig encomanar algunes intencions. Em va ajudar en un parell de decisions importants. Coses que mai no vaig pensar que podien passar, però que van acabar passant. No es

tractava pas de miracles que poguessin servir per a la canonització, però és el tipus de favor, de favors, que fan que m'adrexi a ell cada cop que alguna cosa es complica per tal de dir-li: "Ep!, tinc un altre encàrrec a fer-te!".

Mai no vaig tenir l'oportunitat d'estar amb ell els cops que vaig ser a Roma, i em sap greu. L'he conegut mitjançant els seus fills. Veritablement, és un coneixement de segona mà, però tinc l'esperança que sigui de primera mà al Cel.

Card. James Hickey

UNA MARE ESPANYOLA

María Victoria Troncoso, professora universitària, mare de quatre fills, dels quals dos són discapacitats, col·labora amb la Fundació Síndrome de Down de Cantàbria. És la seva experiència personal el que l'ha moguda a dedicar tots els seus esforços per tal d'ajudar els que

estan afectats per aquesta síndrome i a les seves famílies.

En un moment donat va deixar l'ensenyament i decidí adquirir els coneixements necessaris per tal de posar-se al servei dels altres, convençuda que, com deia el beat Josepmaria, per a aquells qui estimen Déu tot és per a bé.

La meva devoció al beat Josepmaria és, per damunt de tot, agraïment per tot allò que he rebut, i petició per tal que em segueixi ajudant. És molt freqüent —és habitual—, a l'hora de resoldre certes qüestions, que em vinguin al cap les seves actituds, o les seves frases, i m'ajuden en aquell moment en concret a resoldre una situació. I és també molt habitual que, davant situacions noves, les hi encomani, per tal de saber com tractar-les de la millor manera possible, tant des del punt de vista sobrenatural com des del punt de vista purament humà i tècnic. I puc assegurar que tinc el seu ajut moltíssimes vegades.

María Victoria Troncoso

BOLÍVIA. Cim nevat del beat Josepmaria

A Bolívia, un cim dels Andes ha estat dedicat al beat Josepmaria. De la mateixa manera, a molts llocs d'Europa i Amèrica hi ha hospitals, carrers, escoles i institucions diverses que porten el nom del fundador de l'Opus Dei.

Després de la seva beatificació, la devoció a Josepmaria Escrivà, que constituïa ja abans a d'altres països un veritable fenomen de pietat popular, s'ha difós encara més i ha arribat a tot tipus d'ambients.

Una biografia íntima

Nombrós públic als actes de presentació a Itàlia de la nova biografia del beat Josepmaria, d'Andrés Vázquez de Prada

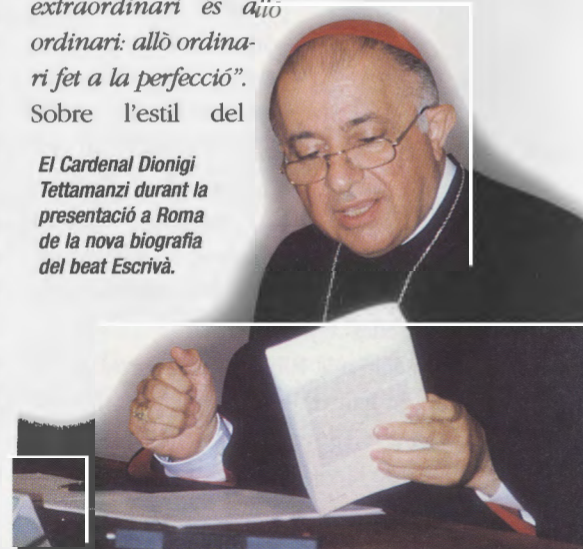
Els personatges de la ciència i de la cultura que podien asseure's a la taula de la història a principis del segle XX eren pocs. I gairebé cap a la fi del segle, amb l'única excepció de Joan Pau II". Aquestes paraules van servir com a introducció a Leonardo Mondadori —president de l'editorial Leonardo International— per tal d'explicar el per què de l'aparició d'un nou llibre sobre la vida del beat Josepmaria. A la presentació a Roma de *"Il Fondatore dell'Opus Dei, Biografia del beato Josemaria Escrivà"*, d'Andrés Vázquez de Prada, l'editor va explicar: "És per això que una casa editorial com la nostra, no dedicada directament a la impressió de llibres religiosos, va decidir publicar una sèrie de volums que ajudessin l'opinió pública a reflexionar sobre temes i valors de veritat". L'obra havia estat publicada en castellà el 1997. Ara traduïda per Agostino Donà, està disponible també per al públic italià. Als actes de presentació a Milà, Roma, Palerm, Torí, L'Aquila i Cortina d'Ampezzo, que van tenir lloc l'any 1999, estudiosos i especialistes de diferents àmbits van comentar el llibre i van assenyalar algunes de les seves característiques.

Durant una presentació a Roma, el Cardenal **Dionigi Tettamanzi**, Arquebisbe de Gènova, es referí a l'obra dins del context de l'inici del tercer mil·lenni, i va fer notar que encaixava perfectament en el sentit del Jubileu, que és, digué, "despertar un veritable anhel de santedat". "Penso que la lectura d'un text que ens narra la trajectòria d'un sant té el seu resultat més natural i

necessari, i al mateix temps més esplèndid i significatiu, en posar-nos al seu camí, que ha estat traçat amb la seva vida interior".

En la seva intervenció a Roma, el fundador de la Comunitat de Sant Egidi, **Andrea Riccardi**, professor d'Història del cristianisme a la Terza Università de Roma, va aclarir que amb aquest llibre s'apropava per primer cop a la figura del beat Josepmaria i va subratllar la meticulositat de la investigació històrica feta per l'autor i la riquesa de les fonts documentals: "els preciosos apunts íntims i d'altres testimonis directes ens donen llum sobre el 2 d'octubre de 1928: *Madrid ha estat el meu Damasc, perquè aquí han caigut les escates dels ulls de la meua ànima...*", digué Riccardi, citant Josepmaria Escrivà. I va resumir un aspecte central de l'esperit de l'Opus Dei: "A la marginació de Déu respon el fundador amb la proposta de viure la realitat de Déu al cor de la vida ordinària: *allò extraordinari és aïíò ordinari: allò ordinari fet a la perfecció*". Sobre l'estil del

El Cardenal Dionigi Tettamanzi durant la presentació a Roma de la nova biografia del beat Escrivà.

llibre, el Prof. Riccardi assenyala que “en aquests escrits hi són presents el pudor i la senzillesa d'aquell qui és conscient d'estar tractant amb alguna cosa que no és pròpia i que, per això, no té necessitat d'amplificacions retòriques ni sentimentals. Tenint això present, les *catalines* —com anomenava l'autor els seus *apunts íntims*— constitueixen un material preciós”.

També a l'estil es va referir **Marta Brancatisano**, escriptora, durant una presentació del llibre a Palerm. “Josepmaria Escrivà escrivia molt, des de molt jove, però sense cap pretensió de tipus professional. L'inici està marcat per les *catalines*, breus pensaments traslladats al paper amb la intenció d'expressar una experiència interior. No hi ha afany estilístic, ni hi ha autocomplaença: l'estil és el d'un diari, el pensament s'expandeix de forma instantània, nu, vertader, com el d'aquell que busca en ell mateix un fil que el

porti a conèixer —en Déu— la veritat sobre un mateix. El resultat és un fort impacte al lector. Els pensaments de les *catalines* no pretenen enlluernar, no són màximes o preceptes; són, més aviat, el rastre de les passes fetes —amb el cap cot, com un ase—, buscant la veritat. Traços pudorosos i plenament sincers d'una ànima que té una única certesa: voler la santedat”.

A la presentació a la Biblioteca Ambrosiana de Milà, **Giorgio Rumi**, Professor d'Història Contemporània a la Universitat Estatal de Milà, va assenyalar que la visió que el beat Josepmaria

Joaquín Navarro-Valls,
director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu.

tenia del treball suposava “una mena de revolució copernicana”. “Va veure que el treball, fins i tot el treball més modest, té una dignitat. Per tant, no se l'ha de rescatar d'una condició servil. El que fas no és servil, pot ser servil o ennoblidor segons la forma en què ho facis. Aquest és un canvi d'extraordinària importància”, va concloure.

També Mons. **Gianfranco Ravasi**, Prefecte de la Biblioteca Ambrosiana, va fer referència al tema del treball a la vida i doctrina del beat Josepmaria. Al llibre, va dir, “es veu com Escrivà ha posat l'èmfasi en la possibilitat de convertir en Opus Dei —treball de Déu— fins i tot l'esforç quotidià, el treball professional, realitzat amb la consciència que forma part del gran projecte de la Creació”. En el seu comentari sobre el llibre, el responsable de l'Oficina per a les Causes dels Sants de la diòcesi de Milà, Rev. **Ennio Apeciti**, va explicar el sentit de les biografies de sants i va subratllar que suposen sempre una interpel·lació personal per als lectors: “Aquest llibre està elaborat mitjançant acurades investigacions històriques, capaces de recrear amb eficàcia el context social, polític, cultural i, fins i tot, eclesial i espiritual que van veure i acompanyar l'experiència humana de Josepmaria Escrivà. El llibre ho aconsegueix fent servir també les nombroses memòries autobiogràfiques i se

situa, per tant, com a nou model d'hagiografia, en el sentit literal d’“escriptura dels sants”, de “escriptura santa”. Descriu, de fet, la primera part de la vida d'un sant i presenta força material per a estimular el lector de bona voluntat al camí de la santedat, de la imitació, a l'estil agustinà: *Si aquests i aquests altres sí, jo per què no?* Aquest és precisament el sentit de les causes de beatificació i canonització —va aclarir Apeciti—, que no es realitzen per a concedir un monsenyorat celestial, sinó per tal que el poble de Déu, del qual sempre flueix una fama de santedat, pugui tenir un exemple, una manera, entre les infinites possibles, d'encarnació de l'Evangeli”. Durant l'acte a la Universitat de L'Aquila, els ponents varen destacar facetes de la personalitat del biografat. **Umberto Farri**, President de l'Institut per a la Cooperació Universitària, va fer al·lusió als anys en què va viure al costat del fundador de l'Opus Dei i va sostenir que “el somriure permanent del beat Josepmaria era la manifestació autèntica d'una sere-

nitat d'ànim que testimoniava l'abandonament confiat en Déu i amb la qual es guanyava els interlocutors, independentment de la seva condició social o la seva procedència geogràfica”.

Per la seva banda, el Director de la Sala de Premsa del Vaticà, **Joaquín Navarro-Valls**, va comentar la figura eclesial del beat: “Fou un veritable precursor del Concili Ecumènic Vaticà II, que va proposar la santedat laical com a deure de tots els batejats”.

Finalment, el periodista **Mario Narducci**, va comentar que la vida del beat Josepmaria “porta a veure la santedat com la més fascinant de les aventures”.

Carmen Sofia Brenes

Leonardo Mondadori.

L'escriptora Marta
Brancatisano.

Vázquez de Prada, Andrés, *Il Fondatore dell'Opus Dei. La biografia del Beato Josepmaria Escrivà*, Leonardo International, Milà 1999, pp. 687.

L'obra presentada a Itàlia el 1999 és el primer dels tres volums que comprèn la biografia, i cobreix el període que va des del naixement del Beat Josepmaria (1902) fins a l'esclat de la guerra civil espanyola (1936). Els altres dos volums —en fase de preparació— contemplen respectivament el període de 1936 a 1945 i de 1946 a 1975. El llibre es caracteritza pel rigor i l'estricta adherència a les fonts bibliogràfiques, sobre la base de documents, testimonis, cartes i material divers procedent de l'arxiu de la Prelatura de l'Opus Dei. En particular, l'autor recull part dels *apunts íntims* de Josepmaria Escrivà, fins ara inèdits. Es tracta d'uns quaderns escrits a mà amb anotacions personals el contingut de les quals registra d'una banda el ritme de la vida interior del beat a partir de 1930, i d'altra il·lumina les circumstàncies del naixement i del primer desenvolupament de l'Obra que va fundar, per inspiració divina, el 2 d'octubre de 1928.

L'autor. Vázquez de Prada, que ha desenvolupat durant anys el seu treball d'historiador a Londres, ha realitzat estudis significatius sobre d'altres figures de relleu en l'àmbit de la història del cristianisme, com el cardenal Newman (“El somni d'un ancià”, 1954) o Sant Tomàs More (“Sir Thomas More”, 1962). Va conèixer el fundador de l'Opus Dei l'any 1942 i va tenir l'oportunitat de tractar-lo amb certa freqüència, sobretot durant alguns viatges del beat Josepmaria a Anglaterra entre els anys 1958 i 1962.

La conversió dels fills de Déu

Unes paraules del beat Josep Maria que poden ajudar a viure millor l'any jubilar

profund, demanant ajut al Senyor, per tal que puguin conèixer-lo millor i conèixer-nos millor a nosaltres mateixos. No hi ha cap més camí, si ens hem de convertir, altra vegada.

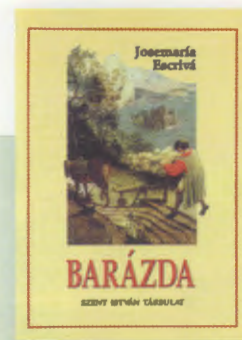
Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis (2 Cor 6, 2): és aquest el temps oportú, que pot ser el dia de la salvació. Un altre cop tornarem a sentir els xiulets del bon Pastor amb aquesta crida amorosa: *ego vocavi te nomine tuo* (Jn 43, 1). Ens crida a cadascú pel seu nom, amb l'apel·latiu familiar amb què ens criden les persones que ens estimen.

El Senyor que ens demana de convertir-nos no és un dominador tirànic, ni un jutge rígid i implacable: és el nostre Pare. Ens parla dels nostres pecats, dels nostres errors, de la nostra manca de generositat: però és per deslliurar-nos-en, per prometre'ns la seva amistat i el seu amor. La consciència de la nostra filiació divina dóna alegria a la nostra conversió: ens diu que ja tornem a casa del Pare. La vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor que suposa el desig de canviar, la decisió ferma

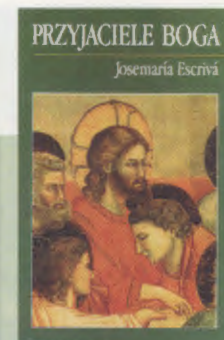
El cristianisme no és un camí còmode: no n'hi ha prou d'estar a l'Església i deixar que passin els anys. En la vida nostra, en la vida dels cristians, la conversió primera —aquest moment únic, que cadascú recorda i en el qual hom veu clarament allò que el Senyor ens demana— és important: però encara són més importants, i més difícils, les successives conversions. I per tal de facilitar el treball de la gràcia divina d'aquestes conversions successives, cal mantenir l'ànima jove, invocar el Senyor, saber escoltar, haver descobert allò que va malament, demanar perdó.

La conversió és cosa d'un instant; la santificació és una feina per a tota la vida. La llavor divina de la caritat, que Déu ha posat en les nostres ànimes, aspira a créixer, a manifestar-se en obres, a donar fruits que responguingui a cada moment a allò que és agradable al Senyor. És indispensable, per això, estar disposats a recomençar, a retrobar —en les noves situacions de la nostra vida— la llum, l'impuls de la primera conversió. I aquesta és la raó per la qual hem de preparar-nos amb un examen

Els llibres del beat Josep Maria han estat traduïts a més de 40 idiomes. A la dreta, algunes portades de les seves obres en diverses llengües.

SOLC
en hongarès

AMICS DE DÉU
en polonès

CAMÍ
en eslovè

SANT ROSARI
en xinès

de millorar la nostra vida, i que —per tant— es manifesta en obres de sacrifici i de donació d'un mateix. Tornar a la casa del Pare, mitjançant aquest sagrament del perdó en el qual, en confessar els nostres pecats, ens revestim de Crist i ens fem així germans seus, membres de la família de Déu.

Déu ens espera, com el pare de la paràbola, amb els braços oberts, encara que no ho meresquem. No hi fa res, el nostre deute. Com en el cas del fill pròdig, només ens cal obrir el cor, sentir enyorament de la llar del nostre pare, i que ens meravellem i ens alegrem davant el do que Déu ens fa de poder-nos anomenar i d'ésser, malgrat tanta manca de correspondència per a la nostra banda, veritablement fills seus.

Cada un de nosaltres ha de considerar què li demana al Senyor, quins propòsits, quines decisions vol promoure en ell l'acció de la gràcia. I quan us adonareu d'aquestes exigències sobrenaturals i humanes de lluita i de donació d'un mateix, recordeu que Jesucrist és el nostre model. I que Jesús, essent Déu, permeté que el temptessin: perquè així ens omplim de coratge i estiguem segurs de la victòria. Perquè Ell no perd batalles i, mentre ens trobem units

a Ell mai no serem vençuts, sinó que podrem anomenar-nos i ésser vencedors de debò: uns bons fills de Déu.

Que visquem contents. Jo estic content. No ho hauria d'estar, si miro la meua vida i faig l'examen de consciència personal. Però estic content perquè veig que el Senyor em cerca una vegada més, que el Senyor continua essent el meu Pare. Sé que vosaltres i jo, decididament, amb la resplendor i l'ajuda de la gràcia, veurem què és allò que cal arrencar, i ho arrencarem, què ens cal donar, i ho donarem. Maria, Mare nostra, *auxilium christianorum, refugium peccatorum*: intercediu prop del vostre Fill perquè ens envii l'Esperit Sant, que ens despertí en els nostres cors la decisió de caminar amb passa ferma i segura, fent dringar, dins el més profund de la nostra ànima, la crida que omplí de pau el martiri d'un dels primers cristians: *veni ad Patrem* (S. Ignaci d'Antioquia, *Epistola ad Romanos*, 7, 2), vine, torna al teu Pare que t'espera.

Text d'una homilia pronunciada el 2 de març de 1952, publicada al llibre *És Crist que passa* (Rialp, Madrid, 1973).

“Tradició i desenvolupament no es contradiuen”

Nelly Tshela explica el Programa d'Acció Social a Kimbondo

La vida a l'interior del Congo és dura i per això no és estrany que la majoria d'habitants de Kimbondo —com els de molts altres barris perifèrics de Kinshasa— siguin famílies de medis rurals que s'han desplaçat a la capital buscant una millora econòmica, o mitjans per tal d'educar els seus fills. Desgraciadament la situació a la ciutat no és tan esplèndida com s'havien imaginat. El darrer decenni ha estat especialment inestable i l'atur ha augmentat desorbitadament, provocant un ambient de misèria que la guerra no ha fet més que empitjorar.

En aquest ambient, el novembre de 1995 va veure la llum el Programme d'Action Sociale, una iniciativa de promoció social i humana en la qual treballen i col·laboren persones de Kinshasa de diverses procedències i professions. El projecte, encara que petit en el seu inici, es va proposar des del seu inici augmentar el nivell de vida dels habitants de la zona, donant una formació que propiciï una capacitat professional bàsica, amb d'altres aspectes que els ajudin a millorar el seu nivell humà, cul-

tural i religiós. No és casualitat que els qui van posar en marxa el projecte trobessin l'impuls per a fer-ho en els ensenyaments del beat Josepmaria Escrivà sobre la santificació de les estructures temporals mitjançant el treball ordinari. “Un home o una societat que no reaccionen davant de les tribulacions o les injustícies, i que no s'esforci per alleugerir-les, no són un home o una societat a la mida de l'amor del Cor de Crist” (*És Crist que passa*, n. 167).

Però deixem que sigui Nelly Tshella, una jove del Congo llicenciada en Dret i actual directora del projecte qui ens expliqui amb més detall com i per què va sorgir aquesta iniciativa.

L'advocada Nelly Tshela, del Congo, directora d'un programa de promoció social inspirat en els ensenyaments del beat Josepmaria.

El contrast entre la ciutat de Kinshasa i els barris perifèrics com Kimbondo és notable.

—Quin és l'origen d'aquest programa de desenvolupament social?

Ens sobtà especialment la situació de la dona. Vam veure la urgència d'ajudar aquestes dones que viuen en condicions tan precàries, reglamentades per costums ancestrals que

les posen en un lloc d'inferioritat. S'havia de fer alguna cosa per tal de millorar el nivell de vida de les 12.000 persones que integren el barri.

Teníem pocs mitjans, però sí que teníem una mica de sentit comú i de sentit cristià. D'aquí que el rerefons del programa sigui transmetre, juntament amb la preparació professional, una actitud optimista i oberta a allò que és humà, que neix de saber que tots nosaltres —cadascú amb les seves característiques— som estimats per Déu, i que Déu compta amb

l'ajut que ens podem donar els uns als altres.

—Quina va ser la reacció?

L'acceptació per part de la població ha estat molt positiva, però no fou immediata. S'ha de tenir en compte que en aquesta zona les tres quartes parts de les dones han rebut, en el millor dels casos, una formació rudimentària. En primer lloc han de descobrir la necessitat i la importància d'aprendre coses noves, en molts casos aprendre a llegir, i la gran utilitat d'invertir el temps i els esforços a millorar. Com que estan habituades a viure absorbides per les tasques del camp i la supervivència de la pròpia família, al començament els costa valorar la capacitat que s'ofereix; però un cop que un primer grup s'adona de la repercussió positiva que té, el camí resta obert. Quan comencen a adquirir coneixements que les ajuden, se'ls desperta l'interès per una vida de més qualitat.

La Prelatura de l'Opus Dei és present a 8 països del continent africà. A la República Democràtica del Congo, la tasca apostòlica va començar l'any 1980.

—Com aconseguiran arribar a totes les dones si són més de 6.000 al barri?

L'objectiu no és arribar a totes alhora, sinó cada cop a més. Durant els meus primers anys d'universitat, em vaig anar familiaritzant amb els escrits del fundador de l'Opus Dei, el beat Josepmaria Escrivà, i en concret, em vaig interessar per conèixer millor els seus ensenyaments sobre la dona i la seva funció a la societat. Ara, aquest és el nostre punt de

El beat Josepmaria deia que un home o una societat que no reaccionen davant les tribulacions o les injustícies, no són un home o una societat a la mida de l'amor del Cor de Crist.

referència en el treball que estem fent. S'ha d'aprendre a somniar i a ser audaç. El "més" era també un adverbí freqüent en el beat Josepmaria. Concretament, des del principi vam veure la necessitat de trobar dones de les rodalies que per les seves condicions humanes poguessin ser "monitores". El grup inicial que va treballar per tirar endavant la primera activitat era compost per un nombre petit de dones, en el qual n'hi havia algunes

amb estudis superiors de diferents àmbits. Des del primer moment vam acceptar la col·laboració d'universitàries i de totes les persones interessades a participar en el desenvolupament del projecte: cercàvem tot tipus de dona del Congo, independentment de la seva edat i grup social. Els volíem fer entendre que aquest tipus d'acció, a més de l'ajut a persones que viuen en la misèria, suposa un enriquiment personal.

—Quin és el vostre mètode?

El sentit comú: despertar-lo en cadascuna. Dialogant, aprenent a conversar s'aprèn a treballar, s'obren horitzons. En concret, oferim cursos de costura i artesanies. També hem treballat en l'àmbit de l'agricultura. A més, per a aquells qui ho desitgin, hem inclòs classes de doctrina catòlica i qüestions de moral, i sempre hi ha la possibilitat que les assistents que tinguin interès puguin comptar amb l'atenció pastoral de sacerdots de la Prelatura de l'Opus Dei.

El desenvolupament a Kimbono és possible, però cal que la dona es comprometi. Aquest ha estat el nostre impuls des del principi. El desenvolupament no s'estudia: es fa donant-lo. Si més no, aquesta és la nostra intuïció.

—Us ocupeu de la joventut?

Aquí la mitjana d'edat de la població és molt baixa. Fins ara la inicia-

El curs de costura és una de les principals activitats del Lycée Professionel Kimbono.

Les dones del barri molts cops no són conscients de la necessitat d'aprendre coses noves. Però quan adquireixen coneixements útils, creix de seguida el seu interès per una vida de més qualitat.

tiva més consistent per a noies joves ha estat la que sorgí el setembre de 1997. Es tracta d'una escola de tall i confecció, anomenada Lycée Professionel Kimbono, adreçada a les noies del barri. L'escola fou inaugurada oficialment el febrer de 1998 pel Ministre d'Educació Nacional i d'altres autoritats. L'objectiu de l'escola és donar un ofici a les joves per ajudar-les a progressar a la seva vida. Mentre segueixen els cursos de costura, es preparen per a ser monitores rurals i així poder col·laborar per arribar a més, millorant primer el seu propi ambient.

L'escola va començar el primer any amb un grup reduït d'alumnes; aquest tercer any de funcionament, diverses desenes de noies han

demanat d'incorporar-s'hi. Moltes de les alumnes són filles de les senyores que participen en altres activitats del Programa d'Acció Social.

— Teniu altres iniciatives concretes?

L'any 1999 hem integrat un nou programa, sempre amb la idea de despertar el desig de millorar, de desenvolupament: s'està formant un bon grup de promotores rurals. La Ministra d'Assumptes Socials del nostre país en va presidir la presentació el passat 13 de juliol. En el nou programa reflexionem —dins d'un ambient francament agradable— sobre com transmetre l'alegria de viure als diferents poblats de les rodalies i a diferents zones del barri; sobre com aconseguir ensenyar aquestes dones a treballar, a treballar molt i bé, amb visió cristiana. Aquest tarannà esportiu li devem també al beat Josepmaria. No sabia mesurar l'amplitud que està prenent aquesta acció social. Però actualment, més de 100 dones s'interessen amb constància per la recerca de solucions. I buscar és senyal que ja s'està millorant. No li sembla?

Omoy Mundala

Fotos: M. Flavien Nzazi

Adreça: Parcelle 12945, localité Kimbono, quartier Telecom, c/Mont-Ngafula, Kinshasa, République Démocratique du Congo e-mail: Virunga@raga.net

Torna a la fe

Aquesta història es remunta a l'any 1986. Una amiga meva freqüentava una secta, i un dia em convidà a participar-hi

Jo vaig començar a anar-hi, i la meva assistència es va fer cada cop més regular. Un dia em vaig trobar amb una altra antiga amiga de l'escola primària. Em va desaconsellar continuar a la secta, ja que era incompatible amb la meva fe catòlica. A canvi, em va proposar que freqüentés les activitats d'un club al qual ella anava. Vaig començar a formar-me en la fe catòlica, i em vaig adonar de la meva errada. En canvi, la meva primera amiga continuà participant-hi i, fins i tot, arribà a tenir alguns càrrecs a la secta. Des de llavors pregava per ella mitjançant la intercessió del beat Josepmaria, demanant la seva conversió. Després d'uns anys, quan vaig tornar d'una estada a Roma la vaig trobar, i amb gran sorpresa m'explicà

que havia abandonat la secta per tal de tornar a la fe catòlica. A més, m'oferí el seu ajut per tractar de convèncer la meva mare que s'inscrivís a les classes de catecisme. Atribueixo a la intercessió del beat Josepmaria la tornada a la religió catòlica d'aquesta amiga meva.

K.V. Abidjan, Costa de Marfil

Escultura d'alabastre del beat Escrivà al santuari de Torreciudad, Espanya.

D'entre les nombroses cartes rebudes, publiquem favors provinents d'Oceania, Àfrica, Europa i Amèrica.

UN TREBALL A LA MEVA CIUTAT

En els dos darrers mesos he demanat la intercessió del beat Josepmaria per tal d'aconseguir un canvi de treball, ja que, encara que m'agrada la meva professió, amb els seus deures i responsabilitats, l'ambient de treball en el qual em trobava m'estava creant un profund malestar.

Era el primer cop que demanava la seva intercessió, i em va sorprendre la rapidesa i contundència de la seva resposta. Em va caure com del cel una trucada d'un parlamentari que m'oferia treballar per a ell a la meva ciutat. Quan vaig acceptar el treball li vaig demanar al beat Josepmaria que trobés també un altre treball per a la persona a la qual jo substituïa, i aquesta persona, l'endemà, va rebre una bona oferta d'una agència del govern.

Dono gràcies a la Verge i al beat Josepmaria per haver intercedit en les meves necessitats i haver-me ajudat a trobar un bon treball i

reunir-me amb la meva família i les meves amistats.

S.R., Hobart, Tasmània

NO S'HAN SEPARAT

La primavera de 1997 van venir a casa la meva filla i el seu marit, i em van dir que havien decidit divorciar-se. Em vaig sentir desesperada, sobretot quan pensava en les meves dues nétes. En aquesta època vaig conèixer una senyora que em va donar una estampa del beat Josepmaria. Li vaig demanar que intercedís per tal que allò que Déu havia unit en matrimoni no es trenqués. Després de vint dies, una de les meves nétes, de dotze anys, em va trucar i em va explicar que els seus pares havien plantat al jardí una petita olivera. No s'han separat i des d'aquell dia les coses han anat sempre millor i jo sento una gran pau. Reconeixent en tots aquests fets una gràcia rebuda mitjançant la intercessió del beat Josepmaria Escrivà, em considero obligada a deixar-ne constància.

C.G. Coli, Itàlia

MÉS SERENA I AMB EL DESIG D'APROPAR-SE

Vaig trobar-me amb una parenta llunyana, després de molt temps, al funeral del seu germà. Estava molt afectada i em va explicar que no aconseguia entendre què havia dut al seu germà, allunyat de la fe i dels sagraments feia ja molts anys, a confessar-se i a rebre la comunió abans de morir.

Jo sabia que ella també estava allunyada dels sagraments des de feia més de trenta anys. Vaig començar a pregar al beat Josepmaria per tal que es confessés. Uns vint dies després ens vam retrobar. Estava molt més serena, i em va dir que desitjava apropar-se a la fe i pregar. Havia estat amb un sacerdot de la seva parròquia per tal que l'ajudés. Li vaig donar una estampa del beat Josepmaria i li vaig dir que des de la nostra trobada anterior havia pregat tots els dies per ella. Segueixo donant gràcies i demanant al beat Josepmaria per ella. Estic segura que la conversió d'aquesta persona es deu a la seva intercessió.

M.N., Milà, Itàlia

ES CONFESSÀ ABANS DE MORIR

Jo estava molt pendent d'un veí que portava més d'un any malalt de gravetat i no volia reconciliar-se amb Déu. L'havien operat del cor i del ronyó però no se li tancaven les ferides perquè era diabètic. Li vaig dir a una amiga: "demanem-li al beat Josepmaria Escrivà de Balaguer que no es mori sense haver-se reconciliat amb Déu". Es va posar greu i li parlàvem de la confessió, però no l'acceptava. Vam seguir pregant la novena. Durant aquells dies va venir la seva mare i li va dir que es confessés perquè estava molt greu; va posar-se en estat de coma i nosaltres vam intensificar l'oració. El darrer dia va tenir un moment

SEGELLS DE COL·LECCIÓ
 El beat Josepmaria ha estat subjecte iconogràfic d'una sèrie filatèlica de Venèçuela l'any 1992.

de lucidesa, va demanar pel sacerdot, es va confessar i va morir. El Pare Josepmaria Escrivà ens havia escoltat.

E.L.R., Zapopan, Mèxic

LA DIANA ES VA CURAR

Des que va néixer, la nostra filla Diana tenia un problema de cor que els metges van diagnosticar com a cardiopatia congènita. Als cinc anys va necessitar una intervenció quirúrgica urgent, però el seu cost era excessiu per a la nostra situació econòmica, i vam acudir a la Fundació AFAC. Allà ens van posar en contacte amb metges nord-americans especialistes en cirurgia a cor obert i també ens van parlar

de la devoció al beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. Jo vaig començar a resar l'oració de l'estampa, per tal que es pogués realitzar amb èxit la intervenció. Vaig sol·licitar una altra estampa per al meu marit i des de llavors vam començar a pregar junts al beat Josepmaria. El dia 20 de juliol es va fer la intervenció: vam resar intensament l'oració de l'estampa mentre la nostra filla era al quiròfan i sis dies més tard la nena era a casa en

Vitrall de l'església de Hereford, Cardiff, Gales.

molt bones condicions. Els metges i infermeres comentaven la seva sorpresa per l'esplèndida recuperació de la nostra filla. Avui hem anat a AFAC, a fer una visita de rutina, i el cardiòleg ha trobat que la Diana no té cap símptoma de la seva antiga malaltia. La nostra situació matrimonial era irregular. Hem fixat la data del matrimoni eclesial per al pròxim mes, coincidint amb la festa de la Verge dels Dolors. Volem agrair a Déu que mitjançant la intercessió de Monsenyor Escrivà ens ha concedit la curació de la nena i la realització del nostre matrimoni.

V.L. i I.M., Quito, Equador

SUCCEÍ EL 26 DE JUNY

El nostre fill ens havia comunicat la seva decisió de casar-se pel civil amb la seva promesa no catòlica. Donada la nostra angoixa i preocupació per aquest fet vam buscar orientació i ajut amb un sacerdot, i aquest ens va confirmar la gravetat de la situació. Des d'aquell moment, tots els dies resava l'oració de l'estampa del beat Josepmaria, i el dia de l'aniversari de la seva anada al cel li ho vàrem encomanar amb molta fe durant la Missa.

Aquella mateixa nit, quan vam tornar a casa, el nostre fill ens va comunicar que acabava de parlar amb la seva promesa i havien decidit que es casarien per l'Església. Van rebre el Sant Sagrament, acomplint tots els requisits necessaris, tant eclesials com civils.

Agraïm i donem gràcies a Déu per la intercessió del beat Josepmaria, per haver acollit les nostres peticions i per les benediccions rebudes.

D.V., Río Piedras, Puerto Rico

UNA CURACIÓ NO NOMÉS EPIDÈRMICA

El marit d'una amiga meva patia de psoriasis, una malaltia de la pell. Malgrat els tractaments prescrits per diversos metges, la seva malaltia no minvava. No hi ha cap remei conegut, però la meva amiga i jo vam començar a resar al beat Josepmaria demanant-li ajuda per tal que la situació del seu marit millorés. Unes setmanes després el seu marit va visitar un altre metge, el qual li imposà, bàsicament, un tractament nou basat en l'abstinència de certs aliments. Els resultats foren espectaculars. Es va refer meravellosament.

Quan repasso aquests fets m'adono d'altres guariments que s'han produït des que vaig enviar l'estampa a la meva amiga: el seu marit torna a freqüentar la Missa dominical; ella i ell estan tractant de regularitzar la seva situació matrimonial; el seu fill gran, el qual resa amb ella el rosari cada

dia, vol ser sacerdot; i el marit ha ajudat el seu germà i la seva cunyada a tornar a l'Església.

V.M., Greenwich, Estats Units

Agraïm les nombroses cartes que ens arriben. Són testimoni de la devoció amb la qual tant persones, a tot el món, resen a Déu Nostre Senyor, posant com a intercessor el beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. En aquest Full Informatiu només reproduïm, per exigències d'espai, paràgrafs d'algunes, que expliquen fets importants o anècdotes senzilles. També agraïm —davant la impossibilitat de fer-ho nominalment— les almoines que ens envien per col·laborar en les despeses d'edició i distribució d'aquest Full Informatiu. I per ajudar en el desenvolupament de les obres apostòliques promogudes per l'amor a les ànimes del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.

HO HA DIT...

Giovanni Trapattoni a:
 Il Giornale della Toscana, 19-1-1999

"Escrivà ha ensenyat a molts esportistes que els seus esforços durant els entrenaments i les competicions, la convivència amb els seus companys, l'estima pels seus adversaris, la humilitat en les victòries i la serenitat en les derrotes, són un camí concret per arribar a Déu i servir tots els homes".

EL BEAT JOSEPMARIA I L'ESPORT

Dóna molt bons resultats emprendre les coses serioses amb esperit esportiu... He perdut diverses jugades? —Bé, però —si insisteixo— a la fi guanyaré. *(Solc, 169)*

La lluita ascètica no és una cosa negativa ni, per tant, odiosa, sinó afirmació alegre. És un esport. El bon esportista no lluita per aconseguir una sola victòria, i al primer intent. Es prepara, s'entrena durant molt de temps, amb confiança i serenitat: ho prova una vegada i una altra i, encara que al principi no triomfi, insisteix amb tenacitat, fins que supera l'obstacle.

(Forja, 169)